

komme til et Resultat, der er til Gavn og Held for Befolkningen. Som jeg sagde i Fjor, er det hverken for Venstrebeholdningen eller for Højrebeholdningen der forlanges noget. Men det er kun for den kirkelig interesserede Del af Befolkningen.

Ordføreren for Stillerne af det andet Forslag (M. Nielsen): Jeg skal først tillade mig at sige et Par Ord om det Slægtstaf, der er mellem dette Lovforslag, som det ærede Medlem fra Alsens (Bernitsen) og jeg have tilladt os at forelægge, og det Forslag, som det ærede Medlem fra Ringløbing har forelagt. Der var i Fjor forelagt et omtrent enslydende Forslag fra det ærede Medlem fra Ringløbing. Ved at overveje Sagen og arbejde med den i Udvalg kom jeg til det Resultat, at jeg vilde stille et Ændringsforslag til Lovforslaget, idet jeg i Principperne samstemmede med Lovforslaget. Nu har jeg fundet det korrekttere og mere fremmende for Sagen at forelægge mit tænkte Ændringsforslag som et selvstændigt Lovforslag, og jeg glæder mig selvfølgelig over de Udtalelser, der til Slutning kom fra det ærede Medlem fra Ringløbing, da disse bekyrte mig i min Tro til, at der skal komme noget virkelig godt ud af det Forslag eller de Forslag, der her ere forelagte.

Loven af 25de Marts 1872 indtager jo en ret beskedens Blads blandt de ikke særlig mange frisindede Kirkelove, vi have, men det er langt fra en Lov uden Betydning. Jeg er enig med det ærede Medlem fra Ringløbing i, at vore Kirker staa alt for meget ubenyttede hen. Der er jo saa god Sejlighed, saa god Blads i dem, at man burde ikke nøjes med at benytte dem en Gang om Ugen og adskillige Steder ikke en Gang det. Det er jo ikke for meget sagt, at der er ikke ganske saa Steder, hvor Kirkerne staa fuldstændig tomme ret mange Søn- og Helligdage Aaret igennem. Dette kommer vel ikke alene deraf, at Folk i de Egne ere særlig lidt kirkelig interesserede, men det kommer i mange Tilfælde deraf, at den Præst, de have, ikke tilfredsstillter deres aandelige Trang. Derfor synes jeg, at man ret let og ganske naturlig maa komme til den Anskuelse, at vore Kirker maa bruges mere og maa være lettere at faa aabnede for en andens For-

kyndelse end Sognepræstens. Man vil ogsaa lægge Mærke til, at de Præster, som have et virkeligt Arbejde paa de Steder, hvor de staa som Sognepræster, ere langt villigere til at aabne deres Kirker for en andens Forkyndelse end de Præster, der staa uden noget aandeligt Arbejde; der er her et omvendt Forhold, der er ret uheldigt. I det Lovforslag, som det ærede Medlem fra Alsens og jeg have forelagt, er der ligesom i det sidst omtalte prøvet paa at faa en videre Afgang for uordinerede til at tale i Kirken — en videre Afgang, thi efter den gældende Lov af 1872 er der jo allerede Afgang for uordinerede til at tale i Kirkerne; i en Paragraf omtales nemlig Afgang for de uordinerede, som ifølge Lovgivningen have Ret dertil, altsaa teologiske Kandidater og Studenter, der have studeret Teologi i saa og saa lang Tid, og der er dernæst i en af Slutningsparagrafferne en Udtalelse, som i alt Fald Kultusministeriet har forstaaet som en Hjemmel for, at uordinerede maa tale ved gudelige Forsamlinger i Kirkerne paa vedkommende Præsts Ansvar. I en Kultusministeriel Skrivelse af 17de August 1872 udtales det nemlig, at Loven af 25de Marts 1872 hjemler Sognepræstens Ret til at lade Løgmænd tage Ordet i en gudelig Forsamling i Kirken — selvfølgelig under Sognepræstens Ansvar. Nu har man paa forskellige Maader villet udvide dette noget, dels ved, at man ikke nøjes med at give de uordinerede, som ifølge Lovgivningen have Ret til at tale, altsaa teologiske Kandidater og teologiske Studenter, Ret til at tale i Kirkerne, men vilde gaa dertil, at give uordinerede Mænd, som ere fuldmyndige og hæderlige, enten ere vedkommende Præst bekendte eller fra en anden Præst i Folkekirken have Vidnesbyrd om kristelig Vandel og Dygtighed i Ordets Forkyndelse, den samme Ret, der mener jeg, at den Garanti, eller hvad man skal kalde det, som man har lige over for teologiske Kandidater og Studenter, har man i lige saa fuldt Maal, naar det bliver stillet som Betingelse, at disse Løgmænd skulde være fuldmyndige og hæderlige og enten vedkommende Præst bekendte eller fra en anden Præst i Folkekirken have Vidnesbyrd om kristelig Vandel og Dygtighed i Ordets Forkyndelse. Jeg mener, at det er en ret betydelig Garanti, som derved er til